

Tarasas Sereda: Jono 11,1-8.16-45: „Buvo vienas ligonis - Lozorius iš Betanijos kaimo, kur gyveno Marija ir jos sesuo Morta. Marija buvo toji pati moteris, kuri patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė plaukais jo kojas. Jos brolis Lozorius dabar sirgo. Seserys nusiuntė žinią: „Viešpatie! Tas, kurį tu myli, serga!“ Tai išgirdęs, Jėzus tarė: „Šita liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, - kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus.“ Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorijų. Vis dėlto, išgirdęs, kad tasai serga, jis dar dvi dienas užtruko ten, kur viešėjo, ir tik tada pasakė mokiniams: „Eikime vėl į Judėją!“ Mokiniai jam atsakė: „Rabi, ką tik žydai kėsinosi užmušti tave akmenimis, o tu vėl ten eini?“ Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kitiems mokiniams: „Eikime ir mes numirti su juo!“

Atėjęs Jėzus rado Lozorijų jau keturias dienas išgulėjusį kapo rūsyje. O Betanija buvo arti Jeruzalės - maždaug penkiolikos stadijų atstu. Daug žydų buvo atėję pas Mariją ir Mortą paguosti jų dėl brolio mirties. Morta, išgirdusi, kad ateina Jėzus, išėjo jo pasitikti. Marija liko namie. Morta tarė Jėzui: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Dievas tau duos.“ Jėzus jai pasakė: „Tavo brolis prisikels!“ Morta atsiliepė: „Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną, mirusiems keliantis.“ Jėzus jai tarė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius. Ar tai tiki?“ Ji atsakė: „Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį.“ Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, slapčiomis jai pranešdama: „Mokytojas atėjo ir šaukia tave.“ Išgirdusi ši greitai pakilo ir nuėjo pas jį. O Jėzus dar nebuvo įžengęs į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur jį pasitiko Morta. Kai žydai, buvę su Marija namuose ir ją guodę, pamatė ją skubiai keliantis ir išeinant, jie nusekė paskui, manydami, kad ji einanti prie kapo išsiverkti. O Marija, atėjusi ten, kur buvo Jėzus, ir jį pamačiusi, puolė jam po kojų, sakydama: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.“ Pamatęs ją verkiančią ir kartu atėjusius žydus verkiančius, Jėzus labai susigraudino ir susijaudinęs paklausė: „Kur jį palaidojote?“ Jie atsakė: „Viešpatie, eik ir pažiūrėk.“ Jėzus pravirko. Tada žydai ėmė kalbėti: „Štai kaip jis jį mylėjo!“ O kiti sakė: „Argi tas, kuris atvėrė neregiiui akis, negalėjo padaryti, kad šitas nemirtų?“ Ir vėl susigraudinęs Jėzus atėjo prie kapo. Tai buvo ola, užrista akmeniu. Jėzus tarė: „Nuriskite akmenį!“ Mirusiojo sesuo Morta įspėjo: „Viešpatie, jau dvokia. Jau keturios dienos, kaip jis miręs.“ Jėzus jai tarė: „Argi nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!“ Jie nurito akmenį. Jėzus pakėlė akis aukštyrų ir prabilo: „Tėve, dėkoju Tau, kad mane išklausei. Aš žinojau, kad visuomet mane išklausai. Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų, kad jie įtikėtų, jog Tu esi mane siuntęs.“ Tai pasakęs, jis galingu balsu sušuko: „Lozoriau, išeik!“ Ir numirėlis išėjo iš kapo. Jo rankos ir kojos dar buvo suvystytos aprišalais, o veidas apvyniotas drobule. Jėzus jiems įsakė: „Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti.“ Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo jį. Ši istorija yra vienas ir detaliausiai aprašytų Jėzaus stebuklų.

Kai skaitome Bibliją, randame, kad dažniausiai kitiems Jėzaus padarytiems stebuklams yra skiriamos penkios eilutės. Šiam stebuklui skirtas visas skyrius.

Istorija nurodo, kad šis stebuklas buvo labai mėgiamas pirmųjų krikščionių. Ankstyvųjų laikų

mene šis įvykis buvo dažnai vaizduojamas. Iš to galime spręsti, kad tai buvo ypatingas įvykis. Jėzus iš kitų skyrėsi ne tik savo daromais darbais ir stebuklais, savo galybe, bet ir tuo, kad Jis kalbėdavo labai drąsiai ir ryžtingai. Jis žinojo, kas dedasi kiekvieno širdyje. Jėzus galėjo pasakyti apie ką žmonės mąsto. Tai ypač nepatiko fariziejams ir Rašto aiškintojams, nes Jis dažnai jiems taikė savo pamokslus. Jėzus galėjo žmones pataisyti ir apkaltinti.

Rašto žinovai ir fariziejai dažnai ieškojo būdų, kaip Jį surasti, nuteisti, nužudyti. Prieš mūsų skaitytą pasakojimą taip ir įvyko. Jėzus buvo Jeruzalėje, šventyklos pašventinimo iškilmėse, apie tai skaitome 10 skyriuje, ir ten kalbėjo su religiniais vadovais. Šis pokalbis atvedė prie to, kad jie norėjo Jėzų suimti. Kadangi tam dar nebuvo atėjęs tinkamas metas, jiems tai nepavyko. Jėzus ištrūko. Jis pasišalino iš Jeruzalės.

Dar kartą paskaitykime Jono 11,1-4 eilutės. Ar pastebėjote, kad čia daug pasakojama apie moteris Mortą ir Mariją? Pamenate pasakojimą, kaip Marija Jėzaus klausėsi, o Morta prie stalo patarnavo. Vėliau jos abi susiginčijo. Jėzus tada užstojo Mariją.

Tai krinta į akis, nes tai nėra būdinga tai kultūrai. Tais laikais, kai gyveno Jėzus, nebuvo būdinga akcentuoti moteris. Morta pakvietė į namus. Rašoma, kad Mortos ir Marijos namuose. Kodėl tai yra keista? Jeigu tuose namuose gyveno Lozorius, jeigu jam būtų bent dvidešimt metų, tai evangelijose būtų kalbama, kad namai yra Lozorius, jog jis pakvietė Jėzų pietų. Todėl dauguma Šventojo Rašto tyrinėtojų prieina išvados, kad tikriausiai Lozorius buvo dar berniukas. Tą patį patvirtina ir ankstyvasis menas.

Lozorius sirgo. Seserys siuntė žmogų, kad praneštų apie jo ligą Jėzui. Jos tikėjosi, kad Jis greitai ateis ir brolių išgydys. Visi bus laimingi. Mes skaitome, kad Jėzus mylėjo Lozorius šeimą. Keliaudamas į Jeruzalę, Jis užeidavo į Betanijos kaimą pailsėti. Jis nakvodavo jų namuose. Kai Lozorius susirgo, Marija ir Morta neprašė, kad Jėzus jį išgydytų, o tiesiog pranešė žinią apie ligą.

Tačiau mes matome, kad Jėzus ne tik kad nepaskubėjo į Betaniją, bet dar dvi dienas pasiliko toje vietoje, kur Jį pasiekė ši žinia.

Betanijos kaimas buvo labai arti Jeruzalės, kur Jėzų prieš kelias savaites norėjo nužudyti. Mokiniai net nenustebo, kad Jėzus delsė. Jie net nesitikėjo, kad Jėzus eis į Betaniją. Mokiniai galvojo, kad ir gerai Jėzus daro, kad delsia ir neina į Betaniją, nes taip Jis išliks gyvas, galės įvykdyti savo misiją. Galų gale bus ir pašlovintas. Kai Jėzus pasakė, kad jie eis į Judėją, mokiniai labai nustebo. Apie tai skaitome 8 eilutėje. 18 eilutėje parašyta, kad Betanija buvo už penkiolikos stadijų. Tai sudaro apie tris kilometrus. Jeruzalė buvo labai arti, todėl eiti į Betaniją buvo pavojinga. Tuomet Tomas pasakė kitiems mokiniams: „Eikime ir mes numirti su Juo!“

Tomas vadinamas netikinčiu Tomu. Čia matome jo tikėjimą.

Kodėl Jėzus tyčia delsė? Daugelis mano, kad Jis tai darė dėl to, kad pašlovintų Dievą, prikeldamas Lozorių iš mirusių. Nei mokiniai, nei Morta, nei Marija negalėjo įsivaizduoti tokio stebuklo. Galima manyti ir kitaip; kad Jėzus buvo toli nuo Betanijos, kai išgirdo apie Lozorius ligą. Tą pačią dieną Lozorius ir mirė. Jėzus būtų nespėjęs ateiti į jų namus ir pagydytų Lozorių. Kai Jėzus atvyko į Betaniją, Lozorius jau ketvirta diena buvo kapo rūsyje.

Pagal judėjų tikėjimą miręs žmogus turėjo būti palaidotas dar iki saulės laidos, tą pačią dieną. „Skaičių knygoje“ skaitome, kad asmuo, kuris prisiliečia prie mirusiojo kūno, tampa rituališkai nešvarus, todėl atsirado daug draudimų. Vienas iš jų: negalima laidoti miesto ribose ir šabo dieną. Tiek Lozorius, tiek vėliau Jėzus buvo palaidoti užmiestyje. Dar kartą paskaitykime Jono 11,20-27.

Manau, kad tai yra pagrindinė šio pasakojimo dalis. Morta su liūdesiu išėjo pasitikti Jėzaus. Morta nežinojo, kad brolių įmanoma prikelti iš mirusių. Jėzus ją pradžiugino: „Tavo brolis

prisikels.“ Ar ne to Morta tikėjosi? Ji apie tai svajojo. Morta slapčiomis pasakė seseriai Marijai: „Mokytojas šaukia tave.“ Ar Jis šaukė? Ne. Morta žinojo, kad ji nesugebės paaiškinti verkiančiai Marijai apie Jėzaus žodžius: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir mirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, nemirs per amžius.“

Kai pačios Mortos Jėzus paklausė: „Ar tai tiki?“, ji galėjo atsakyti trumpa: „Taip.“ Bet ji pasakė tai, kas buvo jos širdyje: „Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog Tu esi Kristus, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį.“

Morta pas Mariją skubėjo ir, kai Marija nubėgo pas Jėzų, Jis tebebuvo toje pačioje vietoje, kur kalbėjosi su Morta.

Viena trumpiausių Biblijos eilučių 35 eil. sako, kad Jėzus pravirko. Sunku matyti verkiančius žmones. Tai buvo momentas, kai Jėzus verkė kartu su verkiančiais, tačiau labai greitai Jis galės džiaugtis su besidžiaugiančiais. Apie šį džiugų įvykį mes skaitome nuo 41 iki 45 eilutės.

Šis pasakojimas pradžioje labai liūdnas, bet su laiminga pabaiga, parodančia galingą Jėzų Kristų, kuris yra Prisikėlimas ir Gyvenimas. Visų tautų žmonės turėtų tai žinoti.

Ko mes galėtume pasimokyti iš šio pasakojimo? Tai priklauso nuo to, su kuo jūs susitapatinate: ar su Jėzumi, ar su mokiniiais, ar su Morta, ar su Marija?

Pirmiausia pažvelkime į Jėzų. Tai yra Dievo Sūnus, mūsų Viešpats. Jis išgelbėjo mus nuo amžino prakeikimo ir suteikė viltį, kad mes gyvensime amžinai.

Kristus jau įrodė savo galią žmonėms, prikeldamas juos iš nuodėmingo gyvenimo ir dovanojo naują gyvenimo kelią, kuris veda į dangaus karalystę. Jei mes tikime Juo, nors ir mirtume fizine mirtimi, tęsime savo gyvenimą kartu su Kristumi danguje. Todėl tikintys Jį, niekuomet neragaus mirties. Tą garantiją Kristus suteikė, mirdamas ant kryžiaus. Savo krauju apvalė mus, padarė šventais ir amžiams užantspaudavo Šventąją Dvasią. Jono 10,17-18: „Todėl Tėvas myli mane, kad Aš gulda savo gyvybę, jog ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet Aš pats ją atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją pasiimti; tokį įsakymą gavau iš savo Tėvo“. Pažvelkime į mokinius. Jie galvojo, kad žino, kaip reikia teisingai elgtis. Tačiau Jėzus pasielgė ne taip, kaip jie tikėjosi. Jie mąstė, kad Jėzaus gyvenimas baigsis šlovingai, o Jisėjo į Betanijos kaimą, kur galėjo būti nužudytas.

Kaip toks mąstymas panašus į mūsų. Mes labai gerai išmanome gyvenimo subtilybes, žinome laiko patikrintus dėsnius, žinome, kaip reikia pasielgti.

Kalbėjau su vienu žmogum, kuris piktinosi gydytojų požiūriu į ligonius. Jis papasakojo, kad, davus pinigų, priežiūra pagerėjo. Šis krikščionis man pasakė: „Kyšius duoti yra blogai, bet pažiūrėčiau, ką tu darytum, kai tavo vaikas susirgs?“ Aš po kurio laiko supratau, kad jis sako tiesą.

Mūsų gyvenimo patirtis rodo, kad mes gyvename tokiame pasaulyje, kur veikia tam tikri dėsniai, prie kurių mes pripratome. Pasigilinę į savo gyvenimą, pamatysime, kad tokių patirčių yra labai daug, kurios nukreipia neteisinga kryptimi, mes taip darome, kadangi pasaulyje tokie dalykai egzistuoja: nusirašinėjimas, nelegalių antenų statymas, kyšiai. Visa laimė, kad turime Jėzų, kuriam tokie dėsniai neveikia.

Lozoriaus mirtis buvo neišvengiamas dalykas. Tai yra pats stipriausias dėsnius, kuris žemėje egzistuoja. Bet net mirtis nebuvo pavaldi Jėzui. Jam pavaldūs ir mirtis, ir gyvenimas.

Broliai ir seserys, pasitikėkime tuo, ką sako Dievas. Pasiryžkime elgtis taip, kaip Jis nurodo, kas yra teisinga. Tuomet pabaiga bus šlovinga. Pasitikėkime Dievo pažadais, nes Jis yra virš visko. Jis žino visas mūsų neišsakytas bėdas ir jausmus.

Pasižiūrėkime į Mortą. Tai buvo žmogus, kuris turėjo labai didelę svajonę, bet nedrįso garsiai apie tai kalbėti. Jėzus kalbėjo su ja ir įgyvendino tą jos svajonę.

Labai dažnai ir mes turime svajonių, kurių kartais patys gėdijamės, nes jos labai utopiškos, neįmanomos. Žinome, kad daug didžių pasiekimų ir buvo įgyvendinta, nes žmonės svajojo. Kažkas svajojo kalbėti su giminaičiu, kuris gyveno kitoje šalyje ir atsirado telefonas, kažkas svajojo skraidyti ir taip atsirado lėktuvai. Nėra svarbu, ar ta svajonė apie jūsų asmeninį gyvenimą, ar apie tarnavimą, nors neturit gabumų. Gal tai svajonė apie laimingą šeimą, apie giminaičių atgailą, bet kokio dalyko išsprendimą. Dievui viskas yra įmanoma. Jėzus nori, kad mes išsakytume Jam savo svajones, savo širdies troškimus, kad pasitikėtume Juo. Karalius Dovydas sako, kad Dievas ištiria širdis ir mėgsta nuoširdumą. Viešpats viską žino. Jis nori, kad mes ateitume pas Jį ir išsakytume savo troškimus, kad būtume kaip vaikai, kurie neturi gyvenimiškos patirties ir tos patirties pastatytų sienų, kad turėtume tikėjimą, jog Dievas gali padėti. Kuo greičiau mes savo svajones Dievui atskleisime, tuo greičiau žengsime pirmą žingsnį link jų išsipildymo.

Pažvelkime į Marijos ašaras ir skausmą. Pastebėkime ir paguodą, kai Jėzus veikia. Žinokime, kad ir kaip būtų sunku, kad ir kokia neviltis būna mūsų gyvenime, Jėzus yra tas asmuo, kuris mūsų sielai neša išgydymą ir paguodą. Kai laukiame iš Dievo atsakymo, žinokime, kad Jis yra žemės ir dangaus Valdovas. Jam viskas pavaldus. Tik Jis žino, kada yra tinkamas laikas. Biblijoje skaitome: „Yra laikas gimti ir laikas mirti, laikas auginti ir laikas rauti, kas pasodinta, laikas žudyti ir laikas gydyti, laikas griauti ir laikas statyti, laikas verkti ir laikas juoktis.“ Dievas kontroliuoja, kad į mūsų gyvenimą turi ateiti palaiminimai. Rašte sakoma, kad mylintiems Dievą viskas išeina į gera.

Prisiminkime, ko mus šiandieną išmokė Jėzus, Jo mokiniai, Morta ir Marija.

Tarasas Sereda iš Kauno krikščionių evangelikų baptistų bažnyčios

2011-05-15, Marijampolė